

Sygn. akt VI Gz 209/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SSO Beata Hass – Kloc (Spr.)

SSO Marta Zalewska

protokolant: asyst. sędz. Marta Orzeł

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 roku w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika L. Ż. zam. R. – osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej

o ogłoszenie upadłości

w przedmiocie zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy Sekcja ds. Restrukturyzacyjnych i Upadłościowych z dnia 30 marca 2017 r. (sygn. akt V GU 19/17)

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie V Wydziałowi Gospodarczemu Sekcji ds. Restrukturyzacyjnych i Upadłościowych .

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż dłużnik począwszy od 1997 r. prowadził działalność gospodarczą z przerwami, którą ostatecznie zaprzestał w styczniu 2016r. Zobowiązania dotyczą prowadzonej działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca dłużnik starał się spłacać zadłużenie, ale tylko w około połowie zakończyło się to sukcesem. Wnioskodawca podał, iż zobowiązania powstałe ostatnio wobec firmy (...) S.A. są sporne i toczy się aktualnie postępowanie w tej sprawie przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie. Sąd Rejonowy wskazał, iż z załączonych do wniosku tytułów egzekucyjnych wynika, że część z nich dotyczy początkowego okresu prowadzenia działalności i ich wymagalność datuje się na lata 2002-2005. Znacząca część zobowiązań natomiast pochodzi z 2016 r., a to zobowiązanie w stosunku do (...) S.A. w P.. Ta wierzytelność jest jednak sporna, a sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie. Aktualnie wobec dłużnika nie są prowadzone postępowania egzekucyjne.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto , że wnioskodawca jest zatrudniony na czas określony do dnia 11 maja 2017r. i osiąga wynagrodzenie w kwocie 2300 zł. brutto miesięcznie, które nie podlega zajęciu. Sąd uznał, że wnioskodawca jest niewypłacalny, a taki utrzymuje się nawet od kilkunastu lat, z kolei dłużnik sam przyznał, iż nie składał nigdy wcześniej wniosku o ogłoszenie upadłości. W ten sposób w ocenie Sadu Rejonowego zachodzi tzw. negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości, określona jako nie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, pomimo obowiązku ustawowego, wyrażona w art. 491⁴ ust. 2 pkt 3 pr. up. Sąd ten wskazał także, że na gruncie sprawy zachodzą dodatkowo

istotne wątpliwości co do istnienia przedstawionych przez dłużnika wierzytelności lub możliwości ich egzekwowania. Niewykluczone, że wierzytelności pochodzące z początku lat 2000, pomimo iż stwierdzone tytułami egzekucyjnymi uległy już przedawnieniu.

Wierzytelność wymagalna w 2016r. jest natomiast sporna i nie wiadomo jak rozstrzygnięty zostanie zawisły proces sądowy.

Na powyższe orzeczenie zażalenie wniósł dłużnik domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego zapoznania Sądowni I instancji. Dłużnik podniósł następujące zarzuty:

- naruszenie art. 491⁴ ust 2 pkt 3 pr.up. w zw. z art. 233§1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż w sprawie zachodzi negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości w postaci niezłożenia wniosku o upadłość przedsiębiorcy, przy braku rozważenia okoliczności związanych z możliwością przeprowadzenia postępowania ze względu na zasady słuszności i humanitaryzmu;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, iż w sprawie zachodzą istotne wątpliwości co do istnienia przedstawionych przez wnioskodawcę wierzytelności lub możliwości ich egzekwowania.

Sąd Okręgowy mając na uwadze zważył, co następuje.

Zażalenie dłużnika okazało się zasadne i spowodowało uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

O ile bowiem Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż dłużnik stał się niewypłacalny (art. 10 pr. up.) oraz, że doszło do zaistnienia przesłanki negatywnej określonej w art. 491⁴ ust. 2 pkt 3 pr.up. o tyle Sąd I instancji w żaden sposób nie zbadał, czy w rozpoznanej sprawie zastosowanie miały zasady humanitaryzmu i względy słuszności o jakich mowa w art. 491⁴ ust. 2 in fine.

Jak trafnie wskazał skarżący, Sąd Rejonowy w ogólnie nie dokonał oceny sytuacji dłużnika z uwzględnieniem powyższych zasad, przyjmując, iż skoro wystąpiła negatywna przesłanka dla uwzględnienia wniosku (z (...) ust. 2 pkt 3 pr.up.) to podlegać on będzie oddaleniu. Obowiązek taki spoczywa na Sądzie, bowiem względy humanitarne i zasady słuszności niwelują (przy ich wystąpieniu) przesłanki do oddalenia wniosku o upadłość.

W niniejszej sprawie, powyższe jest konieczne także wobec dołączonych do zażalenia dowodów przez dłużnika, które nakreślają nowe okoliczności jego sytuacji. Są to okoliczności dotyczące zarówno sfery osobistej dłużnika (choroba, leczenie się) jak i majątkowej (związanej z kierowanymi do majątku dłużnika zajęciami komorniczymi w szczególności tymi z lat 2016 i 2017). W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji wydając zaskarżone postanowienie w zakresie przesłanki zasad humanitaryzmu i słuszności jaką statuuje art. 491⁴ ust. 2 pr. up., pominął etap dokonania subsumpcji, pomijając przy tym istotne kwestie z punktu widzenia wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Wadliwość ta z kolei uzasadnia uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji na podstawie art. 386 § 4 w zw. z art. 397 § 2 zdanie drugie k.p.c.

Sąd ten winien ponownie rozpoznając sprawę dokonać analizy przesłanki z art. 491⁴ ust 2 pr.up. (zasad humanitaryzmu i względów słuszności), w oparciu o okoliczności niniejszej sprawy, uzupełnić rozważania i ustalenia faktyczne w tym zakresie, co może być poczynione podczas uzupełniającego wysłuchania dłużnika.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)